

Η ΑΛΚΥΩΝ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδ. 10).

Δέξου θεά τὴν ὁποίαν σοὶ προσφέρω σήμερον θυσίαν· εἴθε δὲ καὶ ἄλλας πολλὰς τοιαύτας εἰς τὸ μέλλον· νὰ σοὶ προσφέρω, ἕως οὗ καθαρισθῇ ἡ γῆ, ἡ δὲ εἰρήνη καὶ ἡ δικαιοσύνη βασιλεύσῃ μετὰ τῶν θνητῶν!

— Εὐχαριστήσας οὕτω τὴν Νέμεσιν, ἀπεκδύει τὸν γίγαντα τοῦ θώρακος καὶ τῶν κνημίδων καὶ τὸν σύρει πρὸς τὴν κοιλάδα ἐκείνην, ὅπου ὁ Σίννις ἐσυνήθισε νὰ ἐκθέτῃ τὰ πτώματα τῶν φονευθέντων, ὅπως γίνῃ καὶ αὐτὸς βορὰ τῶν ὀρνέων καὶ τῶν κυνῶν.

Ἡ Ἀλκυὼν ἐντοῦτοίς ἰδοῦσα τὸν πατέρα τῆς φονευθέντος, κατελήφθη ὑπὸ τρόμου· « Ἄ! ἔλεγε καθ' ἑκυστὴν, ὁ ὠραίος οὗτος νέος εἶναι τῇ ἀληθείᾳ φοβερός· ἀφοῦ ἐφόνευσεν τὸν πατέρα μου, τὴν μέχρι τοῦδε ἀήτητον! Ἄν μὲ παρατηρήσῃ θὰ φονεύσῃ καὶ ἐμὲ· πρέπει λοιπὸν νὰ φύγω. » Καὶ ἡ νέα πεφοβισμένη τρέχει πρὸς τὸ παρακείμενον δάσος, ἀλλ' ἐνῷ ἔτρεχεν ἔκαμε κράτον καὶ ὁ Θησεὺς στραφεὶς διέκρινε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐξέχουσας τῶν χαμοδένδρων· ἀφίνει τότε ἀμέσως τὸν Σίννιν καὶ ἀναπνέει πρὸς καταδιώξιν αὐτῆς. Ἐκείνη δὲ βλέπουσα ὅτι κατεδιώκετο, ἐπιταχύνει τὸν δρόμον καὶ μετὰ τινος ἐλιγμοῦς καταφεύγει εἰς τινὰ ἐλαιῶνα. Ἐκεῖ οἱ ποιμένες πῶν περιχώρων ἀνήγειραν εἰς τὰς Νύμφας βωμόν, ὁπισθεν δὲ τοῦ βωμοῦ ὑπῆρχε δασύφυλλος μυρσίνη. Ἡ Ἀλκυὼν λοιπὸν κρύπτεται ὑπὸ τὴν ἀσθενῆ ταύτην αἰγίδα καὶ μὲ καρδίαν πάλλουςαν ἀκροάζεται ἐν τῇ καταδιώξει ὁ νέος· συγχρόνως ἀποτείνει διὰ φωνῆς τρεμούσης προσευχὴν πρὸς τὰς νύμφας,

« Ἢ Νύμφαι! λυπηθῆτέ με, σώσατέ με ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ ξένου τούτου, ὅστις μὲ διώκει διὰ νὰ μὲ θανατώσῃ. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι πάντοτε σᾶς προσέφερον δῶρα, ἄλλοτε μὲν κάνιστρα πλήρη καρπῶν, ἄλλοτε δὲ ἀνθίνους στεφάνους· καὶ δὲν σᾶς προσέφερα μὲν θυσίας προβάτων καὶ ἀρνῶν, ὡς συνηθίζουσιν οἱ τὸν βωμόν τοῦτον ἐγείραντες ποιμένες, ἀλλ' ἀποφασισά ποτε νὰ θυσιάσω περιστερὰν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλὰ νὰ τὴν φονεύσω τὴν ἐλυπήθην, ἤνοιξα τὴν χεῖρα καὶ ἐκείνη ἀμέσως ἀπέπη, χαίρουσα ὅτι ἀπέφυγε τὸν θάνατον καὶ ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν. Ἄς εἶχον καὶ ἐγὼ πτερὰ νὰ πετάζω εἰς τὸν αἰθέρα! Καὶ σὺ μυρσίνη, μὴ λησμονεῖς ὅτι ἐγὼ σὲ ἐφύτευσα καὶ

ὅτι πάντοτε σὲ ἐκαλλιέργουν καὶ σὲ ἐπότιζα κατὰ τοὺς θερινοὺς καύσωνας. Κρύψόν με ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ νέου. »

Ταῦτα ἐδεῖχθη ἡ Ἀλκυὼν. Ὁ Θησεὺς ἐντοῦτοίς φθάνει, ἐμβαίνει εἰς τὸν ἐλαιῶνα καὶ διευθυνθεὶς πρὸς τὸν βωμόν καὶ τὰς μύρτους, ἀνακαλύπτει τὴν φυγάδα, ἥτις κατακυριευθεῖσα ὑπὸ πανικοῦ τρόμου, ἐκρυσσε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς παλάμας καὶ τρέμουσα ἀνέμεινε τὸν θάνατον. Ὁ Θησεὺς τὴν κυττάζει ἐφ' ἱκανὴν ὥραν, ὕστερον ἐγγίσας αὐτὴν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· ἐκείνη τὸν ὑπήκουσεν ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν ἀπὸ φόβου οὐδὲ κἂν νὰ τὸν ἀτενίσῃ. Ὅταν δὲ ἔφθασε κατέναντι τοῦ βωμοῦ τῶν νυμφῶν ἐγονάτισε καὶ περιπτυχθεῖσα τοὺς πόδας του,

— « Ὡ νέε, ἀνεφώνησε, μὴ μὲ φονεύσῃς, σὲ ἐξορκίζω· γνωρίζω ὅτι εὐκόλως δύνασαι νὰ μὲ στερήσῃς τῆς ζωῆς, διότι σὺ μὲν εἶσαι ἰσχυρότατος, ἀφοῦ καὶ τὸν μέχρι τοῦδε ἀήτητον Σίννιν κατέβαλες, ἐγὼ δὲ ἀσθενὴς καὶ ἀνυπεράσπιστος. Μὴ νομίσης ὅμως ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ αἰμοδόρος ὡς τὸν πατέρα μου, ἄπαγε! τούνηντίον ἢ θεὰ τοῦ αἵματος μοὶ διεγείρει ἀπέχθειαν καὶ φρίκην· σήμερον τὸ πρῶν μάλιστα σὲ διέκρινα μακρόθεν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ἐνῷ διευθύνεσο πρὸς τὸ σπήλαιον καὶ, μὴ προῖδουσα τὰ μετὰ ταῦτα, κατέβην μετὰ σπουδῆς διὰ νὰ σὲ προτρέψω νὰ ἀπομακρυνθῇς ἐκείθεν καὶ νὰ σὲ σώσω τοῦ ἐπικειμένου θανάτου. Ἀλλ' ἴσως δὲν μὲ πιστεύεις, διότι συνήθως οἱ κινδυνεύοντες καταφεύγουσι πολλάκις εἰς ψεῦδη, διὰ νὰ λυτρωθῶσιν· ἀλλ' ἐγὼ ἐπικαλοῦμαι μάρτυρας τοὺς ἀθανάτους θεοὺς, τοὺς τιμωροῦντας τὴν ἐπιουρίαν, ὅτι εἶπον ἀλήθειαν. Τί θὰ σὲ ὠσελήσῃ ὁ θάνατός μου! ἐνῷ ἂν μοὶ χαρίσῃς τὴν ζωὴν, δύναμαι νὰ γαυῶ χρήσιμος ἢ εἰς σὲ ἢ εἰς τὴν γαίαν μητέρα σου, ἢ καὶ εἰς τὴν νέαν σύζυγόν σου, διότι καὶ ποιμένες ἐπιδεδίχα εἶμαι καὶ κηπουρὸς καὶ τὰς τέχνας τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τῆς μητρός μου Φοινίκης ἐδιδάχθην. Ἄν μὲ οἰκτείρῃς, θὰ ὑπηρετήσω πολλοὺς ἀκόμη χρόνους καὶ σὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν σου, διότι εἶμαι νέε, ὡς βλέπεις, καὶ πρὸ ἐλπίων ἀκόμη ἐτῶν ἤμην παιδίον, ἔτρεχα εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ δὲν ἐφροντάζομην ὅτι ἐμελλὰ νὰ ἀποθάνω τόσο προῶρας. »

— Νέα κόρη, ὁ Θησεὺς ἀποκρίνεται, ἐγέρθητι, δὲν σὲ κακοποιῶ, διότι ἡ ψυχὴ μου δὲν εἶναι σκληρά. Εἰς τὴν πατρίδα μου τὰς Ἀθῆνας ὑπάρχουσιν ναὶ τοῦ Ἑλέως· καὶ ποῖός τῶντι ἐκ τῶν

θνητῶν εἶναι βέβαιος ὅτι ποτὲ δὲν θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἴλεον αὐτὴν θεάν! Μὴ φοβοῦ λυιπὸν· θὰ σὲ φέρω εἰς τὰ ἀνέκτορά μου καὶ θὰ σὲ δώσω εἰς τὴν μητέρα μου Αἴθραν, τὴν σύζυγον τοῦ μεγαλοψύχου Αἰγέως, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· ἐγὼ εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ Θησεύς. Ἰπάγωμεν ἐντούτοις εἰς τὸ σπήλαιον νὰ μοι δείξῃς τοὺς θησαυροὺς τοῦ πατρός σου, διότι κατὰ τὸ δίκαιον ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ.

Ἡ Ἀλκυὼν ἐμβάινει πρῶτῃ καὶ κατόπιν ὁ Θησεύς· ἀνάπτει δαδὰ καὶ τὸ σπήλαιον ὅλον καταφωτίζεται. Τότε ἐφάνησαν ἀτάκτως σεσωρευμένα τῆδε κακέιστε καὶ ἀνηρτημένα εἰς τοὺς τοίχους τοῦ σπηλαίου ὅπλα κυνηγετικά, πολεμικὰ καὶ πανοπλῖαι, δέρματα, ὑφάσματα πολυτίμα καὶ ἐνδύματα καθημαγμένα.

Τοῦ Θησεύς τὴν προσοχὴν ἐφείλκυεν κατὰ πρῶτον τὰ ὅπλα, ὅθεν ἐπλησίωσε πρὸς αὐτὰ καὶ ἀφοῦ τὰ ἐξήτασε προσεκτικῶς ἐστράφη, πρὸς τὴν Ἀλκυόνα καὶ εἶπεν·

— Ἡλιζὰ νὰ εὕρῃ μεταξὺ τῶν ὀπλῶν τοῦ πατρός σου καὶ μίαν χαλκίνην ἀσπίδα. Εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀσπίδος αὐτῆς ἐντεχνος ζωγράφος ἐχάραξε τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου, καθημένους ἐπὶ στιλβόντων θρόνων, εἰς δὲ τὰ ἄκρα αὐτῆς τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, δάση, βουνά, θαλάσσας, ποταμούς καὶ καταφύτους πεδιάδας, ἀλλὰ δὲν τὴν εὕρισκω, μήπως ἤξεύρης ποῦ εἶναι;

— Εἶδα πολλάκις τὸν πατέρα μου κρατοῦντα τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀσπίδα· τόσῳ μάλιστα τῷ ἥρεσκεν, ὥστε, φοβούμενος μὴ πάθῃ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, τὴν ἐφύλαξεν εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ κιβώτιον. Καὶ ἡ Ἀλκυὼν ἔφερεν εἰς τὸν Θησέα τὴν ζητούμενην ἀσπίδα, ἅμα δ' ὁ ἥρως τὴν εἶδε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα.

— Ὡ προσφιλεῖ μου Ἰφίτε, ἀνέκραξε, σοὶ ἐδώρησα τὴν ἀσπίδα ταύτην, ἀλλὰ δὲν σὲ ἐπροφύλαξε δυστυχῶς τοῦ θανάτου! ἔνν' ἤμην πλησίον σου δὲν θὰ ἀπέθνησκας, ἢ τοῦλάχιστον θὰ συναπεθνήσκομεν, ἀλλ' οἱ θεοὶ ἄλλως ἡβουλήθησαν, σὲ ἐστέρησαν τῆς σωματικῆς βίωτης καὶ σὲ ἐπροίκισαν μὲ πολλὰ ἄλλα προτερήματα· εἶχες πρὸ πάντων τὴν μορφὴν ὡραίαν καὶ τὸσον ἀρμονικὴν τὴν φωνήν! Σὲ ὑπερηγάπων ὑπὲρ πάντας τοὺς φίλους μου· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχεις πλέον καὶ δὲν ἠξιώθην μήτε μνημα καὶ νὰ σοῦ στήσω, τὸ δὲ σῶμά σου κατεσπαράχθη ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῶν ὀρνέων!

Ἡ Ἀλκυὼν τὸν διέκοψε.

— Θησεῦ, εἶπεν, ἐγνώρισα τὸν Ἰφίτον τὸν ὁποῖον θρηνεῖς, ἦτο πραγματικῶς ὡραίος καὶ ἡ φωνὴ του μελωδική· ἀπέθανεν, ἀλλὰ δὲν κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν κυνῶν καὶ τῶν ὀρνέων, διότι ἐγὼ — καὶ τοῦτο βεβαίως θὰ πράξῃ τὴν πικρίαν τῆς θλίψεώς σου — τῷ ἀπέδωκα τὰς θφειλομένας εἰς τοὺς θανόντας τιμὰς.

— Σὲ εὐχαριστῶ, ὦ νέε κόρη, ἀνεφώνησεν ὁ Θησεύς· ὁδήγησόν με ἀμέσως ἐκεῖ, ὅπου ἀναπαύονται τὰ ὅσθα τοῦ Ἰφίτου.

Ἡ Ἀλκυὼν ἐξέρχεται τοῦ σπηλαίου καὶ δεικνύει πρὸς τὸν Θησέα ἐλαίαν, ἐπειποῦσα ὅτι ἐκεπὰ τὰς ῥίζας τῆς καίεται τὰ λείψανα τοῦ φίλου του. Ὁ ἥρως τότε ἔβρινε τὸ μνημα μὲ ἄσθονα δάκρυα καὶ ἀφοῦ ἀνεκούρισε τοιοῦτοτρόπως τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν του ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπήλαιον. Καταληφθεὶς ὑπὸ συγκινήσεως διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ διαγωγὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ Σίννιδος, ἠτένισεν αὐτὴν ἡπίως καὶ τὴν ἠρώτησε πῶς ὠνομάζετο.

— Ἀλκυὼν, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Ἀλκυὼν! ὥσως θὰ ὠνομάζετο οὕτως ἡ μήτηρ σου ἢ ἄλλη τις συγγενὴς σου;

— Ὄχι, ἀλλ' ἰδοὺ πῶς μοι ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἡ μήτηρ μου συχνάκις μοι διηγήθη ὅτι συνεπεῖχε ἔριδος μετὰ τοῦ πατρός μου, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ κρυφίως, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὴν κοιτίδα ὅπου ἐκοιμώμενη βρέφος οὖσα τότε ὀλίγων ἡμερῶν, καταληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τῆς νυκτὸς καὶ ἀποκαμουσα ὑπὸ κόπου, ἐξηπλώθη παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἠγέρθη τρικυμία καὶ τὰ κύματα ἀνάπηδῶντα ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ παρέσυρον τὴν κοιτίδα μακρὰν τῆς μητρός μου, ἥτις ἐξυπνήσασα καὶ μὴ εὐροῦσά με ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ διατρέχῃ τὴν παραλίαν ἀνερυνώσα καὶ ἐπικαλουμένη τοὺς θαλασσίους θεοὺς, ἵνα τῇ ἀποδώσωσι τὸ τέκνον τῆς· αἶφνης λέμβος ἐπλησίωσε καὶ δύο ἀνδρες ἐξεληθόντες ἐξ αὐτῆς παρέδωκαν εἰς τὴν μητέρα μου τὸ ὁποῖον ἐθρήνηε τέκνον, ἐκείνη δὲ ἐμπλεὺς χαρῆς ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ με ὀνομάσῃ Ἀλκυόνα, διότι καὶ ἡ κοιτίς μου ἐπέπλευσεν ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς φωλεὰ Ἀλκυόνος.

Οὕτως ἐλάλησεν ἡ νεῖς πρὸς τὸν Θησέα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀνάμνησις τοῦ πατρός τῆς τὴν κατεβασάνιζε καὶ ἐσυλλογίζετο μετὰ λύπης ὅτι ὁ Σίννις δὲν θὰ λάβῃ τὰς τιμὰς τῶν θανόντων, ἀπεφάσισε καὶ πάλιν νὰ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον πρὸς τὸν νικητὴν τοῦ γίγαντος.

— Θησεύ, εἶπε, πόσον οἰκτρὰ εἶναι ἡ θέσις τοῦ δυστυχοῦς τοῦ ἐξαιτουῦντος χάριτας παρὰ τοῦ κυρίου του! φοβεῖται καὶ ὀχληρὸς μὴ φανῇ καὶ ἄρνησιν μὴ ἀκούσῃ. Πρὸ δλίγου τῶνδ' ἐπὶ σε παρεκάλεσα νὰ μὴ μὲ θανατώσῃς καὶ σὺ μοῦ ἐχάρισες τὴν ζωὴν, τὐρὰ πάλιν σε καθικτεῦω νὰ μοῖ ἐπιτρέψῃς νὰ καύσω τὸ σῶμα τοῦ πατρός μου καὶ νὰ ἐνταφιάσω τὰ ὀστέα του ὑπὸ τὴν γῆν, ἥτις τὸν ἔθρεψεν. Ἐάν κανεῖς δὲν τὸν κηδεύσῃ, ἡ σκιά του δὲν θὰ γίνῃ δεκτὴ εἰς τὸν ἄδην· πῶς λοιπὸν νὰ δικαιολογηθῶ ἐγὼ ἡ θυγάτηρ του, τὴν ὁποῖαν ποτὲ δὲν ἐκαχοποίησεν, ἔν τὸν ἀφῆσώ ἄταφον;

Ὁ Θησεὺς ἐσχυρώπασε, μικρὸν δὲ σιγῆσας ἀπεκρίθη. — Εὐχάριστον ἄκουσμα δὲν εἶναι, Ἀλκυὼν, ἡ παρακλήσις σου, διότι ἀπόφασιν εἶχον ὥστε ὁ Σίνις νὰ γίνῃ βορὰ τῶν ὀρνέων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνθυμοῦμαι τὴν πρὸς τὸν Ἰφιτον ἀγαθοεργίαν σου, σοὶ ἐπιτρέπω ὅτι ἐπραξῇς ὑπὲρ τοῦ φίλου μου νὰ τὸ πράξῃς ὑπὲρ τοῦ πατρός σου· ποῖος ὅμως θὰ σε βοηθήσῃ νὰ θέσῃς τὸ σῶμα ἐπὶ τῆς πυρᾶς;

— Σήμερον τὴν πρωτὴν εἶδον ἐδῶ πλησίον θεριστὰς, θὰ ὑπάγω λοιπὸν νὰ ἐπιμαλθεῶ τὴν συνδρομὴν των καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀποπέμψωσι, διότι ποτὲ δὲν τοὺς ἐβλάψα· ἀλλ' ἴσως φοβεῖσαι μὴ δὲν ἐπανέλθω πλέον; ἀλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγω; ποῖος θὰ μὲ δεχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του; δὲν ἔχω μῆτε συγγενεῖς μῆτε φίλους, θὰ προτιμήσω ἐπομένως νὰ κατοικήσω εἰς τὰ ἀνάκτορά σου ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς μητρός σου Αἴθρας, παρὰ νὰ μὴ ἔχω ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν καὶ νὰ ἤμῃ ἐκτεθειμένη εἰς τὰς ὕβρεις, εἰς τὴν πείναν καὶ εἰς τὰ ἄγρια θηρία!

Εἶπε, καὶ κατανεύσαντος τοῦ ἥρωος ἀπεμακρύνθη εἰς τὴν κοιλάδα, ἐκεῖ δὲ εὐρούσα θεριστὰς φορτώνοντας τὰ δεματῖά των ἐπὶ τῶν ἁμαζῶν, τοῖς εἶπε στενάζουσα, ὅτι ὁ πατήρ της δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ ὅτι τὸν ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς· μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ἀμέσως ἐκείνοι ἄρῃσαν φωνὰς χαρμολύπας καὶ προσκαλέσαντες καὶ ἄλλους ἐκεῖ πλησίον θεριστὰς καὶ γυναῖκας καὶ παιδιὰ ἤρχισαν νὰ ἐναγγαλίζωνται καὶ νὰ ἀσπάζωνται ἀλλήλους λέγοντες, «Ὁ Σίνις ἀπέθανεν! ἀπέθανεν ὁ Σίνις!» Οὐδεὶς ἐν τούτοις ἐξ αὐτῶν δὲν ἔδωκε πλέον προσοχὴν οὐδ' ἀνέστανε εἰς τὴν Ἀλκυὼνα, ἥτις ἀπεμακρύνθη περίλυπος καὶ ἐπέστρεψε κατηφὴς παρὰ τῷ Θησεῖ.

Ἐκείνου δὲ ἐρωτήσαντος διὰ τί ἐπέστρεψε μόνη;

— Ἀλλοίμονον! ἀπεκρίθη, κανεῖς δὲν μὲ εἰσήκουσεν, ἀλλ' ἅμα ἔμαθον ὅτι ἀπέθανεν ὁ Σίνις

διεχύθησαν εἰς ἀγαλλίασιν καὶ μῆτε ἀπόκρισιν μοῖ ἔδωσαν· ὥστε τὸ σῶμα τοῦ πατρός μου θὰ μείνῃ ἄταφον καὶ ἠτιμασμένον!

Καὶ ἡ νέα κόρη ἀναλύθη εἰς δάκρυα.

Συγκινηθεὶς δὲ τότε ὁ Θησεὺς ἠγέρθη καὶ λαβὼν πέλεκυν βαρὺν καὶ ἠκονισμένον διευθνήθη πρὸς τὰς ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου πύκας καὶ ἤρχισε νὰ καταφέρῃ ἰσχυρὰ κτυπήματα παρὰ τὴν ρίζαν ἐνὸς τῶν δένδρων τούτων, ὕστερον τὸ ἔδραξε διὰ τῶν χειρῶν του καὶ καθέλκων αὐτὸ βρωμαλέως τὸ ἐλύγισε. Τὸ δένδρον τότε ἔτριξε καὶ θραυσθὲν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ χόρτου.

Ἐν τούτοις κάτωθεν τοῦ λόφου ἠκούσθησαν φωναὶ καὶ θόρυβος καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐφάνη ὄμιλος γεωργῶν, ποιμένων καὶ ποιμενίδων μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν· καὶ οἱ μὲν γεωργοὶ φέρουσι μετ' ἑαυτῶν λευκὴν δάμαλιν, οἱ δὲ ποιμένες δύο κριούς, αἱ γυναῖκες κύνιστρα γέμοντα καρπῶν, αἱ δὲ νεανίδες στεφάνους ἐξ ἀνθέων. Ὁ πρεσβύτερος τῶν γεωργῶν, ἅμα ἐπλησίασαν, προέβη τῶν συντρόφων του καὶ ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν Θησεῖα εἶπε·

— Φοβερὲ πολέμιστὰ καὶ εὐεργέτα, σοὶ ἐγνωμονοῦμεν ὅτι μᾶς ἀπήλλαξες τοῦ κακοῦ τούτου ἀνθρώπου, ὅστις καὶ τοὺς διαβάτας ἐφόνευσεν καὶ ἡμᾶς κατεμάστιζεν. Εἶσαι ἄξιος θεϊκῶν τιμῶν, διότι τοὺς θεοὺς λατρεύομεν ὡς εὐεργέτας· σὺ λοιπὸν ὁ ὑπὲρ τῶν ἄλλων μαχόμενος δὲν εἶσαι ἰσόθεος; δέξου τὰ δῶρά μας καὶ μὴ τὰ ἀποβάλλῃς ὡς εὐτελεῖ. Αὐρίον, μεγάλθυμε Θησεῦ, θὰ θύσωμεν εἰς τὴν Δήμητραν, εἰς δὲ τοὺς ὕμνους τῆς θεᾶς θὰ προσθέσωμεν καὶ τὸ ὄνομά σου, διότι ἐκείνη μὲν γονιμοποιεῖ τὰ ἔργα μας καὶ ὠριμάζει τοὺς ἀστάχους τῶν ἀγρῶν, σὺ δὲ διὰ τῆς νίκης σου, παρέχεις ἡμῖν ἀκίνδυνον τὴν ἀπολάβην τῶν καρπῶν τῆς γῆς.

— Φίλοι, ἀποκρίνεται ὁ Θησεὺς, εἰμὶ ἰθνητὸς ὡς ὑμεῖς, καὶ ὅταν αἱ μοῖραι κλώσωσι τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου θὰ κατέλθω εἰς τὸν ἄδην, ἡ δὲ γὰρ θὰ παραλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς τὰ ὀστέα μου. Μὴ μὲ παραβάλλετε λοιπὸν πρὸς τοὺς θεοὺς, διότι φοβοῦμαι μὴ ἐπισύρω τὴν ὀργὴν των, ἐπειδὴ τιμωροῦσι τοὺς κενοδόξους ἰθνητοὺς, ὅσοι θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ἴσους τῶν ἀθηνάτων. Τὰ δῶρα ὑμῶν εὐχαρίστως δέχομαι καὶ παντάπασιν δὲν περιφρονῶ μῆτε τοὺς ἀροτριῶντας τὴν γῆν, μῆτε τοὺς ποιμαίνοντας τὰ ποίμνια εἰς τὰς βοσκὰς, διότι ἐάν σεῖς δὲν ἐργάζεσθε, πόλεις μεγάλας δὲν θὰ ὑπῆρχον, καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ ὑπὸ τῆς πείνης θὰ ἔπασχον. Διὰ τοῦτο μισῶ τοὺς βλάπτοντας

ὑμᾶς, καὶ ἐφόνευτα τὸν Σίννιν, ὅστις ἤρπαζε ληστρικῶς τὰ ἐν κόποις καὶ ἰδρῶτι κτώμενα ἀγαθὰ σας.

Οὕτως ἐλάλησεν ὁ Θησεὺς πρὸς τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς ποιμένας· οὗτοι δὲ τὴν μὲν δαμαλὶν καὶ τοὺς κριοὺς προσέδεσαν εἰς τοὺς κλάδους τῶν παρὰ τὸ σπήλαιον δρυῶν, ἀναρτήσαντες ἐπ' αὐτῶν καὶ τοὺς στεφάνους, τὰ δὲ κάνιστρα ἀπέθεσαν κατὰ γῆς. Ὁ Θησεὺς τοὺς παραγγέλλει νὰ βοηθήσωσι τὴν Ἀλκυόνα νὰ καύσῃ τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς της, καὶ νὰ φέρωσι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τῆς ἐπαύριον δύο φορτηγούς ἀμάξας ἐξευγμένους εἰς δυνατοὺς βόας, ὅπως δι' αὐτῶν μετακομίσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τὰ πλοῦτη τοῦ Σίννιδος.

Ὅθεν οἱ μὲν ἄλλοι ἀποσύρονται, μένουσι δὲ τέσσαρες γεωργοὶ καὶ δύο νεάνιδες· καὶ οἱ μὲν γεωργοὶ κόπτουσι ξύλα καὶ παρασκευάζουσι μεγάλην πυράν, ἴσῃν ἀνθρωπίνῳ ἀναστήματι, ἡ δὲ Ἀλκυὼν βοηθουμένη ὑπὸ νεανίδων πλύνει τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς της καὶ ἀλείψασα αὐτὸ ἐλαίῳ, τὸ ἐκάλυψε διὰ λευκῆς ὀθόνης· μετὰ ταῦτα οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἀναβιβάζουσι τὸ σῶμα ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ θέτουσι πῦρ. Πάραυτα αἱ ῥητινώδεις πεῦκαι ἀνάπτουσι σπινθηρίζουσαι καὶ ἡ ἐσπερία αὖρα ἀναζωπυροῖ τὰς πανταχόθεν ἐξερχομένας φλόγας.

Ὁ Θησεὺς εἰσελθὼν εἰς τὸ σπήλαιον παραδίδεται εἰς ὕπνον, οἱ δὲ γεωργοὶ καὶ αἱ νεάνιδες ἀπομακρύνονται. Ἡ Ἀλκυὼν μείνασα μόνη θεωρεῖ ἀκίνητος καὶ ἐν θλίψει τὴν πυράν, ἐφ' ἧς καίεται τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς της, ἡ δὲ νύξ μετ' ὀλίγον ἐπελθοῦσα καλύπτει τὰ πάντα ὑπὸ τὸν μέλανα πέπλον της. Ἡ σελήνη δὲν ἀνατέλλει, ἀλλ' ὀλίγοι μόνον ἀστέρες ἀπαυγάζουσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκοτεινοῦ τοῦ οὐρανοῦ θόλου.

Ἐν τούτοις ἡ πυρὰ καίει ἐν τῇ μέσῳ τοῦ σκότους ὡς κάμινος πυροφλεγῆς, αἱ δὲ φλόγες αὐτῆς ἄλλοτε μὲν ἀνυψοῦνται εὐθεῖς πρὸς τὸν οὐρανὸν ὡς λαμπάδες, ἄλλοτε δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κυμαίνονται ὡς τρικυμιώδης θάλασσα. Ἡ Ἀλκυὼν κλαίει καὶ στενάζει, περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἡ κεφαλὴ της κλίνει καὶ ὁ ὕπνος ἐπιβάρυνει τὰ βλέφαρά της. Ἡ ψυχὴ της εὐρίσκεται ἐν μέσῳ ὕπνου καὶ ἐρηγόρσεως· βλέπει τρομακτικὰς ὀπτασίας καὶ φάσματα καταχθόνια παρέρχονται ἐνώπιόν της· καὶ ὅτε μὲν παρυσιάζεται ὁ πατήρ της ῥίπτων περὶ αὐτὴν βλέμματα ἀπαίσια καὶ ἀνασειὼν τὸ ῥόπαλον, ὅτε δὲ ἡ προσμειδιῶσα σκιά τῆς μητρὸς της ὑποκινούσα τὰ ἄχρσα χεῖλη της ὡς θέλουσα δῆθεν νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, ὕστερον δὲ διαλυομένη· τέλος ὁ

Θησεὺς φοβερός μὲν κατ' ἀρχὰς καὶ ἀπειλητικὸς ὕστερον δὲ πρᾶος καὶ φαιδρός.

Μόλις δὲ ἡ ἡὼς ὑπέφωσκε καὶ ἡ Ἀλκυὼν πλησιάσασα εἰς τὴν σχεδὸν ἀποσβεσθεῖσαν καὶ μόλις καπνίζουσαν πυράν, συνέλεξε τὴν κόνιν καὶ τὰ ὅστα τοῦ πατρὸς της καὶ θέσασα αὐτὰ εἰς ὕδριαν, κατηυθύνθη πρὸς τὰς μυρσίνας ὑπὸ τὰς ὁποίας τὴν προτεραῖν κατέφυγε, καὶ ἐκρυψεν ὑπὸ τὴν γῆν τὰ λείψανα τοῦ πατρὸς της, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκύτταξε κύκλῳ αὐτῆς ἀνησύχως μὴ τις τὴν κατεσκόπευεν.

— Ὡ μυρσίνοι, εἶπε, ἂν καὶ χθές δὲν με ἀπεκρύψατε ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ καταδιώκοντός με νεανίου, σὰς ἐμπιστεύομαι ὅμως σήμερον τὴν κόνιν καὶ τὰ ὅστα τοῦ πατρὸς μου. Φυλάξατε αὐτὰ πιστῶς ἵνα μὴ τις τὰ περιῦρίσῃ. Ἐμὲ δὲν θὰ με ἐπαινίδητε πλέον, διότι ὁ Θησεὺς θὰ με ἀπαγάγῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ θὰ με παραχωρήσῃ εἰς τὴν μητέρα του Αἴθραν. Χαίρετε λοιπὸν μυρσίνοι, καὶ σεῖς Νύμφαι τῶν ὁποίων ἐστόλιζον με ἄνθη τὸν βωμόν, καὶ σὺ ῥυάκιον ὅπου τὸ ἔκρ' ἔλουον τοὺς πόδας μου! Μακρὰν ὕμῶν θὰ γηράσω καὶ δούλη θὰ ἀποθάνω εἰς ξένην γῆν!

Ἐπιστρέψασα εἰς τὸ σπήλαιον εὔρε τὰς δύο φορτηγούς ἀμάξας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιστασία τοῦ Θησεῶς ἐφορτώθη τὸ πλεῖστον καὶ καλῆτερον μέρος τῶν θησαυρῶν τοῦ Σίννιδος. Αἱ ἄμαξαι τρίζασαι ἐξεκίνησαν· ὁ Θησεὺς τὰς παρακολουθεῖ, ἡ δὲ Ἀλκυὼν βαδίζει πλησίον αὐτοῦ ἐν σιγῇ, ἄλγος βαρὺ φέρουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

IV.

Ἔτος παρῆλθεν ἀφ' οὗτο ἡ Ἀλκυὼν συγκατοικεῖ μετὰ τῆς Αἴθρας. Ἦτο γλυκεῖα τοὺς τρόπους, εὐπειθής καὶ λίαν φίλεργος· τὰ χειροτεχνήματά της διέπρεπον κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν λεπτότητα, διὰ τῆς βελόνης ἐκέναι ζωα, δένδρα καὶ ἄνθη καὶ ἡ Αἴθρα γοητευμένη ἐκ τῶν προτερημάτων αὐτῆς ἐδοξολόγει καθ' ἑκάστην τὴν Ἀθηναίαν ὅτι τῇ ἐξαπέστειλε τόσῳ ἐπιδεδξίαν ἐργάτιδα καὶ ἐνεκωμίαζε δαψιλῶς τὴν νέαν κόρην· οἱ ἑπαινοὶ ὅμως οὗτοι ἐκίνουν τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἄλλων γυναικῶν.

Ὁ δὲ Θησεὺς ἠκολούθει τὰ ἡρώϊα αὐτοῦ ἄθλα καὶ μῆνας ὅλους κατατρίβων μακρὰν τῶν Ἀθηναίων ἐπέστρεφε πάλιν ἐστεμμένος με δάφνας νέων νικῶν. Ἐν μιᾷ λοιπὸν τῶν ἡμερῶν μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς μητρὸς του, τὴν ὁποίαν καὶ εὔρεν ἐν

μέσω τῶν γυναικῶν της. Ἄμα τὸν εἶδεν ἡ Ἀλκυὼν, ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς ἐφῆξῃς ἡμέρας ἐφάνη σκεπτική καὶ ἀφρημένη τοῦτο ἰδοῦσα ἡ Αἴθρα εἶπε·

— Τί ἔχεις, Ἀλκυὼν; μόλις ἤρχισες τὸ ἔργον σου καὶ ἀμέσως ἀπέλαμες; μήπως δυσπρόστιτος τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν καὶ ἐκείνη σὲ ἐστέρησε τοῦ μεγάλου ζήλου, τὸν ὁποῖον μέχρι τοῦδε εἶχες ὑπὲρ τῶν ἔργων τὰ ὅποια προστατεύει;

Ἡ Ἀλκυὼν δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἠρυθρίασε καὶ δάκρυα ὑγράνεν τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἀλλ' ἡ Αἴθρα ἦτο γυνὴ φιλόστοργος καὶ παντοίους τρόποις προσεπάθει ν' αὐξήσῃ τὰ πλούτη της· προσεκάλεσε λοιπὸν μετ' ἡμέρας τὴν Ἀλκυόνα καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν·

Ἀλκυὼν, εἶσαι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, ζωὴν καὶ ῥωμαλέα, καὶ δὲν εἶναι ἐπομένως καλὸν νὰ ζῇς ἀνύπανδρος· εἰς τὸ ἐξῆς θά συγκατοικήσῃς μετὰ τοῦ Καλλιδώρου, ἐνὸς τῶν δούλων τοῦ Θεσέως, θά γίνῃς σύζυγός του καὶ θά ἀποκτήσῃς τέκνα, τὰ ὅποια θά ὑπηρετοῦν βραδυτέρον τὰ τέκνα τοῦ υἱοῦ μου.

Ἡ Ἀλκυὼν ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους τῆς κυρίας της ἐξεπλάγη καὶ ἐθλίβη χαίριως, γονυπετήσασα δὲ πρὸς αὐτῆς·

— Σεβαστὴ Αἴθρα, ἀνέκραζεν ὀλοφυρομένη, μὴ μὲ βιάσῃς νὰ κατοικήσω μετὰ τοῦ Καλλιδώρου ἢ ἄλλου τινὸς δούλου, δὲν θέλω νὰ ἀποκτήσω τέκνα διότι ἀπεφάσισα νὰ μείνω ἄγαμος, ὡς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ προστάτις τῆς πόλεως ταύτης, ὅπου βασιλεύει ὁ μεγαλόψυχος Αἰγέως, ὁ σύζυγός σου.

— Σῆκω ἀμέσως, ἀπεκρίθη ἡ γραία παροργισθεῖσα ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς Ἀλκυόνης, καὶ ἐτοιμάσθητι νὰ μὲ ὑπακούσῃς. Μάθε δὲ ὅτι οὐδέποτε ἀρμόζει οἱ δούλοι νὰ ἀντιλέγωσιν εἰς τοὺς αὐθέντας τῶν.

Εἶπε καὶ ἀπῆλθε, καταλιποῦσα τὴν Ἀλκυόνα εἰς ἄκραν ἀπελπισίαν. Ἄμα ἐνύκτωσεν ἡ ταλαίπωρος νῆα ἀνέβη εἰς τὸν ὑπερῶον θάλαμον ὅπου συνεκοιμᾶτο μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἀλλ' ὕπνον δὲν εἶχε καὶ ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τῆς Αἴθρας· ἐπὶ τέλους δ' ἀπεφάσισε νὰ δραπέτεύσῃ, νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν πατρίον αὐτῆς γῆν καὶ ἐκεῖ νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν συνεργαζομένη μετὰ τῶν γεωργῶν.

Ἀρῶν λοιπὸν αἱ ἄλλαι γυναῖκες ἐκοιμήθησαν, ἡ Ἀλκυὼν σηκώνεται, ἐνδύεται εἰς τὸ σκότος καὶ ἐξέρχεται ἀφορητῇ τοῦ θαλάμου· ἡ Μελαγχθὺ δ-

μως, ἥτις τὴν ἐμίσει περισσότερον ὅλων τῶν δούλων τῆς Αἴθρας, τὴν εἶδε καὶ ἀναγερθεῖσα τῆς κλίνης πλησιάζει τὴν φίλην της Ἀγλαονίκην, κοινὸν ἔχουσα τὸ μῖσος μετ' αὐτῆς.

— Ἐξύπνησον, Ἀγλαονίκη, εἶπεν ἡ Ἀλκυὼν ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου μετὰ πολλῆς προφυλάξεως, καὶ ἔχει φαίνεται κατὰ νοῦν καλὸν σχέδιον, ὃς κατασκοπεύσωμεν λοιπὸν τὰ διαδήματά της καὶ ὃς ἀναγγεῖλωμεν τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν Αἴθραν.

Ἡ Ἀγλαονίκη, πεισθεῖσα εἰς τοὺς λόγους τῆς Μελαγχθῦς, ἐγείρεται καὶ τοιοῦτοτρόπως παρακολουθοῦσι καὶ αἱ δύο τὴν δραπέτιδα κατὰ πόδα.

Ἡ δὲ Ἀλκυὼν καταυθύνεται τὸ πρῶτον εἰς τὸ δῶμα τῶν ἀνακτόρων καὶ ἐκεῖθεν περιεσκόπευσεν τὴν ἐν τῷ σκότει ὑπνώπουσαν πόλιν καὶ τὸν φύλακα αὐτῆς τὸν ὡς γίγαντα φαινόμενον Ἴμμητῶν. Ὁ γλαυκὸς οὐρανὸς εἶναι αἰθρῖος καὶ ὁμοιάζει ἀκύμαντον πέλαγος, πλὴν ὀλίγων καὶ ἀραιῶν νεφῶν ἐφισταμένων εἰς τὸν καθαρὸν αἰθέρα. Ἡ νῆα κόρη ἀνατίνει τὰς χεῖρας πρὸς τὸν ἑναστρον θόλον καὶ ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῆς Ἀφροδίτης.

— Παντοδύναμος θεᾶ, λέγει, σὺ ἡ θεὸν καὶ ἀνθρώπων δεσπόζουσα, ἡ ἐμψυχούσα τὴν φύσιν καὶ φαιδρύνουσα αὐτήν, ἡ προσγελῶσα εἰς ὅλα τὰ πλάσματα τὰ κατοικοῦντά τὰ δάση, τὰς κοιλάδας καὶ τὸν εὐρὺν ὠκεανόν, διατί πρὸς με μόνην νὰ ἦσαι σκληρὰ καὶ ἀνοικτίρμων; Εἶθε νὰ ἀπέθνησκας, διότι προτιμότερος εἶναι ὁ θάνατος ζωῆς δυστήνου καὶ πάσης ἐλπίδος ἐστερημένης! Τοῦτο καὶ μόνον σὲ ἱκετεύω, ὦ Ἀφροδίτη, μὴ μὲ καταδικάσῃς νὰ γίνω σύζυγός ἄλλου! Οἶμοι! θά ἄγνοῃ αἰωνίως τὸ αἴτιον τῆς φυγῆς μου καὶ θά μὲ θεωρῇ ὡς ἄπιστον δούλιν, ἐνῶ ἐγὼ τσασάτα ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχω. Ὅχι, ἡ εἰκὼν τοῦ εἶναι βραδέως ἐντετυπωμένη εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω παντοῦ θά μὲ συνοδεύῃ, εἴτε εἰς τὰ ὄρη, ὅπου ἴσως θά φυλάττω τὰ ποίμνια, εἴτε εἰς τὰς πεδιάδας ὅταν θερίζω, ἢ εἰς τὴν καλύβην τοῦ γεωργοῦ ὅπου θά κλώθω τὰ ἔρια τῶν προβάτων. Καὶ εἰς τὸν ἔδην δὲ αὐτὸν, ἂν προώρως κατέλθω, καὶ τότε θά τὸν ἴδω, καὶ τότε τὰ νενεκρωμένα χεῖρά μου θά θελήσουν, πλὴν εἰς μάτην, νὰ τὸν ὀνομάσωσι!

Ἡ Ἀλκυὼν καταβάνει τὴν ἄρουσαν εἰς τὰ προπύλαια τῶν ἀνακτόρων κλίμακα· ἀλλ' αἰφνης φθάσασα ἐκεῖ ἴσταται, διότι παρετήρησε γυναῖκα ὀρθίαν.

A. DE TANOUARN.

(ἔπεται συνέχεια)